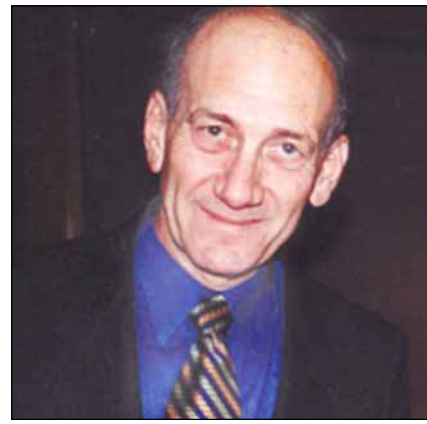

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Într-un scrutin considerat drept referendum la proiectul lui EHUD OLMERT

KADIMA câștigă alegerile din Israel

Partidul de centru Kadima, format abia cu patru luni în urmă de Ariel Sharon, a reușit să iasă pe primul loc în alegerile legislative din Israel, obținând 28 de mandate din cele 120 din Knesset. Partidul Muncii s-a clasat pe locul doi, cu 20 de mandate. Dacă rezultatele celor două partide au confirmat sondajele dinaintea alegerilor - deși Kadima a obținut cu patru șase mandate mai puțin -, poziționarea celorlalte formațiuni politice a fost oarecum diferită față de previziuni. Astfel, pe locul al treilea se situează Partidul religios de dreapta Shas (13 locuri), urmat de Israel Beiteinu (Casa noastră Israel), de extremă dreapta, condus de moldoveanul Avigdor Lieberman și sprijinit de blocul rusesc și de alegători mai vârstnici, care a obținut 12 mandate. Likud-ul lui Benjamin Netanyahu a suferit un eșec usturător, situându-se, cu 11 locuri, abia pe locul cinci. În afara progresului neașteptat al formațiunii lui Lieberman, cea mai mare surpriză a alegerilor a fost intrarea în Knesset și nu oricum, ci cu opt mandate, a Partidului Pensionarilor, condus de fostul membru al Mossad-ului, Rafael Eitan, unul dintre artizanii capturării lui Adolf Eichmann. Au mai reușit să treacă pragul de 2%: Partidul Național Religios, Iudaism Unit al Torei, Meretz (stânga, cu un rezultat dezamăgitor de numai patru locuri) și două dintre cele trei partide arabe, cu 7-8 locuri împreună. Rata de participare la alegeri a fost cea mai mică din istoria Israelului, de numai 63,2%, ceea ce explică, potrivit analiștilor, victoria partidelor

mici în defavoarea celor mari.

Victoria Partidului Kadima - apreciază observatorii politici israelieni și din alte țări - poate fi considerată drept acceptarea de către o mare parte a israelienilor a planului prezentat de Olmert privind fixarea, prin măsuri unilaterale, dacă nu se poate altfel, a granițelor permanente ale Israelului. După anunțarea rezultatelor, viitorul premier a lansat un apel Autorității Palestiniene pentru a reveni la masa negocierilor. El a primit un răspuns pozitiv din partea președintelui palestinian, Mahmud Abbas, dar nu și din partea noului guvern Hamas, confirmat în aceeași zi cu alegerile israeliene.

Ehud Olmert urmează acum să intre în negocieri cu partidele politice pentru a forma un guvern de coaliție. Aproape toate combinațiile sunt posibile, dar aliatul firesc al Kadimei pare să fie Partidul Muncii, ceea ce este insuficient pentru a avea o majoritate confortabilă în Knesset care să facă posibilă aplicarea proiectului Olmert. Astfel că - așa cum a declarat înainte de alegeri -, viitorul premier va include în guvern acele formațiuni politice care îi vor accepta planul.

Premierul interimar Ehud Olmert a prezentat proiectul Partidului „Kadima” privind granițele definitive ale Israelului, care, potrivit afirmațiilor lui, se va realiza până în 2010, în condițiile în care partidul său va câștiga alegerile. Scopul urmărit este o separare completă a Israelului de majoritatea palestiniană și menținerea unei majorități evreiești stabile în Israel. În cei patru ani vor fi construite 3.500 de locuințe în așa-numitul sector E1 care va lega zona Maaleh Adumim de Ierusalim. Este vorba de un plan elaborat în urmă cu un deceniu, dar care nu a fost pus în aplicare din cauza protestelor palestinene și internaționale, inclusiv ale S.U.A., considerându-se că ar fi o încălcare a angajamentelor israeliene de a nu construi noi așezări în Cisiordania. Noile granițe vor include regiunea Gush Etzioni, zona din jurul Ierusalimului, Maaleh Adumim, regiunea Ariel, râul Iordan devenind o graniță de securitate. Aceste noi granițe presupun noi retrageri din Cisiordania. Gardul de securitate, a mai arătat el, va fi mutat, în unele

Viitoarele granițe ale Israelului în viziunea lui EHUD OLMERT

zone spre est, în altele spre vest, potrivit intereselor țării și va deveni, de asemenea, graniță. Dar, a arătat Olmert, înainte de a începe trasarea noilor granițe, guvernul va iniția un dialog intern, în primul rând, cu coloniștii din aceste zone, pentru a obține un consens național în ce privește cea mai bună soluție. Guvernul israelian va încerca să aibă un dialog și cu comunitatea internațională, în speranța obținerii unui sprijin larg pentru proiectul său și în vederea modificării poziției Autorității Palestiniene. Ehud Olmert și-a exprimat speranța că va putea negocia cu partea palestiniană. El a declarat că va aștepta o perioadă „rezonabilă” de timp ca să vadă dacă noul guvern Hamas va recunoaște Israelul și acordurile israeliano-palestinene, va renunța la terorism, va dezarma grupurile armate și va acționa potrivit „foii de drum”, dar dacă acest interval expiră și Autoritatea Palestiniană nu va accepta aceste principii, va începe să acționeze unilateral.

intern, în primul rând, cu coloniștii din aceste zone, pentru a obține un consens național în ce privește cea mai bună soluție. Guvernul israelian va încerca să aibă un dialog și cu comunitatea internațională, în speranța obținerii unui sprijin larg pentru proiectul său și în vederea modificării poziției Autorității Palestiniene. Ehud Olmert și-a exprimat speranța că va putea negocia cu partea palestiniană. El a declarat că va aștepta o perioadă „rezonabilă” de timp ca să vadă dacă noul guvern Hamas va recunoaște Israelul și acordurile israeliano-palestinene, va renunța la terorism, va dezarma grupurile armate și va acționa potrivit „foii de drum”, dar dacă acest interval expiră și Autoritatea Palestiniană nu va accepta aceste principii, va începe să acționeze unilateral.

EVA GALAMBOS

MESAJ ÎNCURAJATOR PENTRU ROMÂNIA

Aportul F.C.E.R. la susținerea integrării României în U.E. - prin demersurile făcute de președintele F.C.E.R., deputat dr. **Aurel Vainer**, în urma cărora Congresul Evreiesc European a adoptat o *Rezoluție* de sprijinire a admiterii în U.E. a României și Bulgariei - a fost apreciat călduros de primul ministru **Călin Popescu Tăriceanu**, care a trimis o scrisoare de mulțumire în acest sens. De asemenea, ministrul român de externe, **Mihai Răzvan Ungureanu**, a adresat mulțumiri președintelui Congresului Evreiesc European, **Pierre Besnainou**, epistolă în care se spune: „Rezoluția, recunoscând progresul realizat de România în pregătirea integrării sale ca stat membru al U.E., la data-tintă 1 ianuarie 2007, reprezintă un foarte încurajator mesaj pentru țara mea. Sunt recunoscător efortului dvs. personal pentru România și folosesc prilejul pentru a reafirma continua preocupare a autorităților românești de îndeplinire a tuturor reformelor necesare integrării României în Uniunea Europeană, la 1 ianuarie 2007”.

TOMA GEORGE MAIORESCU

Altneuland (Țara veche-nouă) este, probabil, unica Utopie care, sub ochii uimiți ai lumii, a devenit o realitate palpabilă. Este ciudat, dar istoria ne surprinde câteodată cu bizarerii neașteptate, că tocmai într-un mediu asimilist, un devotat cetățean al Imperiului, un domn cu redingotă și joben, obișnuit să-și fumeze trabucul și să-și bea capușnerul în cafeaua vieneză alături de Mahler și Freud, să aibă viziunea predicționară a căminului național evreiesc, a reîntoarcerii fiilor triburilor risipite în lume pe Pământul Făgăduinței. Theodor Herzl reitiera, la întâlnirea secolelor XIX și XX, ideea enunțată în urmă cu două milenii de prorocul Ezechiel: „Voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi aduna din toate părțile și-i voi aduce în țara lor” (37:12).

Putea să aibă Herzl presentimentul dramei care se prefigura la orizont prin avertismentele unor desfășurări tot mai agresive ale antisemitismului, cum a fost, de pildă, procesul Dreyfus?

Testamentul lui Herzl

Nu știu dacă Herzl avea sau nu preintuiția Șoah-ului. Știu însă că Utopia sa e azi o realitate surprinzătoare, în ciuda celor care ar dori s-o ștergă de pe hartă, că Statul Evreu există pe vechiul Pământ al Promisiunii, că limba Torei, considerată mult timp „moartă”, răsună melodiosă pretutindeni, în leșivoi-uri, în șoaptele îndrăgostiților, în aule universitare, în piețe publice. Și așa cum Tora își are sensurile ascunse, încă nedecodate în profunzime, și în Testamentul lui Herzl există o clauză esențială, nescrisă. Și anume: înfăptuirea Căminului național evreiesc pe Pământul Promisiunii aduce în consecințele ei firești și o schimbare radicală de identitate și de destin.

Cu apariția Statului Evreu, din condiția de paria, de om fără vatră, fără steag, supus umilințelor, mereu rătăcitor, evreu, indiferent că-i din Diaspora (un mod de existență încă de la începuturile vieții sale identitare) sau din Israel, și-a dobândit nu numai conștiința de sine dar și conștiința națională. Cetățean loial al unor țări diferite, îmbogățit de cultura societăților de adopție și îmbogățind spiritualitatea și civilizația acestora, o dată cu renașterea statală pe Pământul Făgăduinței, evreul a devenit parte integrantă, legitimă, a unei națiuni vechi-nou, națiunea israelită. Ca atare, o lege specială - Legea reîntoarcerii - îi oferă dreptul de a se bucura, după dorință, de cetățenia Statului Israel. Mai mult, evreii - indiferent de locul habitatului - au devenit o singură națiune, unitară.

Este, probabil, clauza nescrisă, dar subînțeleasă de logica legatului testamentar al lui Th. Herzl.

KEREN KAYEMET LEISRAEL

La 29 decembrie, Keren Kayemet LeIsrael (K.K.L. - Fondul Național Evreiesc) împlinește 105 ani de activitate. Pe drept cuvânt, K.K.L. poate fi considerat drept mijlocul cel mai concret al realizării unui stat al evreilor, al legăturii dintre evreii din întreaga lume și Ereț Israel, obiectivul său fiind de a achiziționa pământ în Palestina. Istoria de peste un secol a Fondului poate fi împărțită în trei etape: în primii 50 de ani - cumpărarea de terenuri. În următorii 50 de ani - dezvoltarea pământului, plantarea a peste 220 de milioane de arbori, construirea de infrastructură pentru locuințe, crearea de parcuri și zone de odihnă, precum și instalarea imigranților din toată lumea. În perspectivă, K.K.L. se va concentra asupra protejării mediului și a resurselor naturale săracioase și a găsirii de modalități pentru a soluționa lipsa cronică de apă a Israelului.

Ideea creării unui Fond Național Evreiesc a fost lansată încă la primul Congres Sionist din 1897, de către profesorul de matematică Zvi Hermann Schapira. A fost primită cu entuziasm, dar concretizarea ei a fost amânată. Propunerea a fost reluată la cel de-al cincilea Congres Sionist de la Basel și susținută cu tărie de Theodor Herzl, care a ținut o pledoarie însuflețită în favoarea ei, astfel că, deși inițial congresul a vrut din nou să o amâne, propunerea a fost adoptată. În rezoluția votată s-a stabilit că „Fondul va fi proprietatea întregului popor evreu”. Primele contribuții au și fost făcute chiar la congres. Unul dintre delegați a oferit zece lire sterline în memoria inițiatorului, Zvi Schapira, între timp decedat. Herzl a fost cel de-al doilea donator și consilierul său - al treilea. În următorii 50 de ani, din casele tuturor evreilor n-a lipsit „Pușculița albastră” în care se adunau bănuții pentru cumpărarea pământului în viitorul Stat Israel.

În primăvara anului 1903, K.K.L. a achiziționat primul teren de 800 de acri în Hadera. De la început, organizația și-a propus să planteze arbori pe aceste terenuri. Astfel că, în 1908, au fost plantați primii arbori de măsline la Hulda, în amintirea lui Theodor Herzl. La declararea statului, în 1948, K.K.L. era proprietarul a 12,5% din tot

teritoriul Israelului (pe care trăiește, la ora actuală, 80% din populația țării). O dată cu dezvoltarea noului stat, au apărut noi sarcini și noi obiective - împădurirea și crearea de spații verzi, construirea de infrastructură pentru noile comunități, a unor căi de acces pentru ca populația să nu fie concentrată într-o singură zonă, crearea unor locuri de muncă pentru valurile de imigranți și îmbunătățirea calității vieții israelienilor.

În anii 1990, o dată cu creșterea rapidă a populației și după ce țara s-a confruntat cu cea mai mare secetă din istoria ei, s-a decis ca eforturile să fie îndreptate către soluționarea problemei aprovizionării cu apă. Astfel, K.K.L. a construit primele rezervoare de apă și baraje. Astăzi, K.K.L. este cel mai important factor în dezvoltarea resurselor de apă din Israel, realizând peste 120 de proiecte de dezvoltare hidrologică prin care rezervele de apă ale Israelului au crescut cu peste șase la sută. K.K.L. administrează și Autoritatea de Reabilitare a Râurilor, organism însărcinat cu soluționarea epurării râurilor foarte poluate din Israel. A fost lansat, împreună cu guvernul, un proiect de peste 250 de milioane de dolari pentru construirea, în următorii ani, a 100 de rezervoare suplimentare, ceea ce va asigura un plus de sute de milioane de litri de apă locuitorilor țării.

În cei 100 de ani de existență, K.K.L.: ● a plantat peste 200 de milioane de arbori pe o suprafață de 80.000 de ha și continuă să planteze într-un ritm de trei milioane de arbori pe an

● a amenajat 10.000 de km pătrați (aproape jumătate din suprafața țării) pentru agricultură ● a construit 6.000 de km de drumuri interurbane și în interiorul pădurilor ● a achiziționat 300.000 de ha de teren pentru crearea unor noi comune agricole în Galileea, Valea Iordanului și Arava ● a realizat și întreține 4.000 de ha de pășune ● a construit 25 de baze sportive și opt parcuri naționale ● a participat la construirea a 50 de rezervoare de apă ● s-a perfecționat în combaterea deșertificării, reușind să reducă suprafața deșertului.

Keren Kayemet LeIsrael în România

dar acțiunea a luat o formă instituțională după 1919. O parte din fondurile adunate a fost destinată concret sprijinirii celor două așezări din Ereț Israel realizate de evreii plecați din România - Roș Pina și Petah Tikva -, dar și achiziționării de terenuri. În perioada interbelică, activitatea a fost stopată, dar a luat avânt între 1945-1947, când emigranții români care au plecat în Palestina au beneficiat de fondurile adunate de K.K.L. din România. Au existat două categorii de contribuții. Una destinată K.K.L., la care participau toți evreii, în funcție de posibilități, și cea denumită „Kerem Haysot”, creată în 1921, destinată construirii infrastructurii viitorului stat, la care își aduceau contribuția substanțială evreii bogați. Istoria K.K.L. din România a avut un sfârșit trist: pentru a compromite acțiunea, factorilor responsabili li s-a intentat un proces politic, aceștia devenind, alături de alți militanți sioniști și evrei implicați în viața politică interbelică, victimele noului regim care s-a instalat după 1947. (E.G.)